

KUTUP YILDIZI

Sabah gözlerini açtığına hala hayatta olduğu için kendine kızılıyordu. Yeni bir gün onun için bir kat daha eziyetti. O böyle düşünüyordu. Ve annesinin sesini duyup beklemeye başladı. Annesi odaya girdi. Oğlunu öptü ve “Günaydın, Murat.” dedi.

Adını Murat koymuşlardı çünkü annesi o doğduğunda “O bizim muradımız. Allah bize onu verdi. O bizim biricik oğlumuz bu yüzden adı Murat olsun.” demişti. Murat doğduğundan beri kötürümdü. Bu yüzden hep mutsuz ve somurtkan biri olmuştu. Yapmak istediği birçok şeyi yapamaması ona büyük acı veriyordu. Küçük bir çocukken hep odasının penceresinden bakar, sokakta koşuşarak oynayan çocukları imrenerek izlerdi. Onlar gibi koşabilmeyi ne kadar çok isterdi? Bu yüzden kaç defa ağlamıştı? O pencerenin denizliğine ne kadar gözyaşı dökmüştü? Her seferinde annesi gelip onu teselli etmişti ama ne fayda. O hiç koşamamıştı, koşmayı bırak yürüyememişti çocukluğunda. Çocuklar dışarıdayken o içeride penceresinin başındaydı. Bir iki kez dışarı çıkmıştı çocukların yanına ama çocuklar ona “Özürlü, özürlü.” diye bağırınca bir daha dışarı çıkmak istememişti, annesinin tüm çabalarına rağmen. İçine kapanmış çok az konuşur olmuştu.

Ve okul yılları... Bütün öğrenciler annelerinin, babalarının elinden tutup yürüyerek gidiyordu okula. Murat ise tekerlekli sandalyesinde gidiyordu. Annesi, elini tutamıyordu çünkü tekerlekli sandalyeyi tutmak zorundaydı. Bu nedenle tekerlekli sandalyesini bir işkence koltuğu olarak görüyordu. Okul yolunda herkes ona garip garip bakıyordu. Kimisi alaycı bakışlar atıyor, kimisi ona acıdığını belli edecek şekilde bakıyor ve kimisi de hiç umursamıyordu. Bu onu çok üzüyordu. Bu yüzden okula uyum sağlayamamıştı. Ailesi de onu özel öğretmenler tutarak evde okutmuştu. Çok başarılıydı ve çok güzel resim çiziyordu. Resim çizerken onu kimse rahatsız etmiyordu çünkü o anlar onun en mutlu olduğu anlardı. Ama bu aralar resim çizmeyi de bırakmıştı çünkü o gün doğum günüydü ama o bundan memnun değildi. Kendine “Neden doğdum ki ben?” diye soruyordu, kahvaltı sofrasına oturduğunda. Annesi “Hadi, seninle o çok sevdiğin deniz kenarına gidelim. Olur mu, canım benim?” diye sordu. Murat başıyla onayladı.

Kahvaltılarını bitirip, deniz kenarına gittiler. Murat, kendini bildi bileli annesiyle o deniz kenarına sık sık giderdi. Bazen babası da olurdu yanlarında. Çok farklıydı orası çünkü kimse uğramazdı pek oraya. Murat bundan memnundu çünkü diğer insanlarla karşılaşmak istemezdi. Annesiyle denize dalıp çıkan martıları izlemeye koyuldular. Murat bir yandan martılarla ilgili bir resim çiziyordu. O sırada arkalarından geçen genç bayanı fark etmediler ama bayan onları fark etti ve geri döndü ve “Merhaba!” dedi. Murat’ın annesi de “Merhaba!” diyerek karşılık verdi. Murat ise sesini bile çıkarmadı, çizdiği resmi de ters çevirdi. Bayan Murat’ın annesiyle konuşmaya başladı:

-Ben, Işık. Burada yürüyüş yapıyordum ve sizin arkanızdan geçerken, bu delikanlının yaptığı o güzel resim dikkatimi çekti. Acaba resme bakabilir miyim?

Murat işte o zaman başını kaldırıp Işık Hanım’a baktı. Onun gözlerinde ne garip bir bakış, ne bir umursamazlık, ne bir alay ve ne bir acıma vardı. Hiçbir şey söylemeden resmi Işık hanım’a uzattı. Işık Hanım resmi eline aldı ve Murat’a gülümsedi:

-Sende harika bir resim yeteneği var. Bence böyle bir yeteneğin kaybolmaması gerek. Bir resim kursuna gidiyor musun?

Murat o güne kadar hiçbir yabancıyla konuşmamıştı. Bu sefer farklıydı. Işık Hanım’a güvendi ve cevap verdi:

-Hayır, gitmiyorum.

-Peki, adını öğrenebilir miyim, delikanlı?

-Murat.

-Murat, istersen ben sana kurs verebilirim.

-Nasıl? Siz ressam mısınız?

-Evet. İster misin?

-İsterim. Hem de çok isterim. Ressam olmak benim en büyük hayalim.

-Peki, o zaman. Bu benim kartım. Şimdi atölyeye gitmeliyim. Sende benimle gelirsen, orada her şeyi konuşuruz.

Murat, annesine döndü ve ona meraklı gözlerle baktı. Annesi de başıyla onayladı. Üçü beraber Işık Hanım'ın atölyesine gittiler. Annesi artık Murat'ı her gün atölyeye götürecek ve Işık Hanım'da Murat'a kurs verecekti. Bu kararı verdikten sonra, Murat atölyeyi gezmeye başladı. Işık Hanım'da Murat'ın annesi ile konuşuyordu. Murat'ın annesi, Işık Hanım'a Murat hakkında her şeyi anlatıyordu. Sonunda Işık Hanım gülümsedi:

-Siz hiç merak etmeyin. Murat resim sayesinde onun önemsiz, zavallı biri olmadığını anlayacak. Bakın, ben yıllardır engellilerle bir aradayım. Onlar ilk başta hep Murat gibi davranırlar. Ben de onların bizden biri olduklarını kanıtlamak ve onlara yaşam sevinci vermek için yardımcı oluyorum. O zaman onu diğerleriyle tanıştıracam. Ve aslında engellerin nasıl ortadan kalkabileceğini o zaman anlayacak.

-Size nasıl teşekkür edeceğim?

-Murat'ın gülümsemesi ve topluma kazandırılması benim için en büyük teşekkür. Sizden bir şey istemiyorum.

-Sağ olun. Ama yapacağınız etkinliğe finansal olarak katkı sağlamak isterim. Çünkü onlar için bende bir şey yapmak isterim.

-Teşekkür ederim.

Murat o günden sonra annesiyle o atölyeye gidip geldi. Artık bazı şeyler değişmişti. Artık mutluydu, cıvıl cıvıldı. Daha sık dışarı çıkıyordu, kendine güveniyordu. Işık Hanım beraber çalıştığı diğer engelli gençleri ve çocukları da Murat'la tanıştırdı. Işık Hanım, bu işi bir kaç arkadaşıyla yapıyordu. Onların gözünde engel diye bir şey yoktu. Zaman çok çabuk geçiyordu. Çalışmalar hızlanıyordu. Etkinliğin gerçekleşmesine bir ay kalmıştı. Murat artık hiçbir şeyden çekinmiyordu. Etrafindakilerle neşe içinde konuşuyordu. Annesi ve babası bu durumdan çok memnundu. O bir ay hemencecik geçti ve etkinlik günü gelip çattı. Etkinlik kocaman bir alana kuruldu. Halka açık, açık hava etkinliğiydi. Büyük bir sahne kuruldu, arkalarda kalan izleyicilerinde sahneyi görebilmesi için sahneyi gösteren dev ekranlar yerleştirildi. Sol tarafta bir kısımda resim, fotoğraf, heykel sergisi kuruldu. Ve başlama zamanı geldi. Alan tıklım tıklım doluydu. Her yerden insanlar gelmişti. Birçok insan engelleri ortadan kaldırmak için orada toplanmıştı. Birçok sanatçı, ünlü oradaydı bu etkinliği desteklemek için.

Işık Hanım bu kadar büyük bir topluluğun dikkatini çekmeyi başardıkları için mutluydu. Etkinliğin asıl önemli isimleri sahne arkasında bir birlerinin ellerinden tutarak heyecan için de bekliyordular. Sonunda etkinlik başladı. Engelli gençlerin ve çocukların sergiledikleri danslar, söyledikleri şarkılar, orkestra kurup çaldıkları müzikler, oynadıkları kısa tiyatrolar ve daha neler neler hayranlıkla izlendi izleyiciler tarafından. Her gösterinin sonunda alkış ve ıslık sesleri her yanı çınlattı. Etkinliğin sonuna yaklaşıyordu, sıra son gösteriye geldi. Etkinlikte yer alan tüm engelli gençler ve çocuklar aileleri ile birlikte sahneye çıktı. Etkinliği düzenleyen Işık Hanım ve arkadaşları da onların arasında yer aldı. İnsanların kendilerini, diğer insanları, tüm canlıları ve hayatı sevdiklerinde her şeyin daha güzel olduğunun, birlik ve beraberlik içinde olduklarında her engelin kalkabileceğinin, bütün insanların buna inanıp çaba harcamaları gerektiğinin ne kadar önemli olduğunu anlatmak için neredeyse herkesin bildiği, eskilerden gelen "Hayat Sevince Güzel" ve "Bütün Dünya Buna İnansa" adlı şarkıları hep beraber söylediler. O an, o alanda; bütün farklılıklar, bütün engeller ortadan kalkmıştı. Görme engellisi, bedensel engellisi, işitsel engellisi, zihinsel engellisi, ünlüsü, zengini, fakiri, sıradan olanı, yaşlısı, genci, kadını, erkeği kalmamıştı. Hepsi o an aynı hissedip, aynı şeyi söylüyordu. Şarkılar bitince uzun bir alkış süreci başladı. Alkışlar durulunca Işık Hanım öne çıktı ve bir konuşma yaptı:

-Öncelikle burada bulunan herkese, zamanınızı ayırıp da buraya geldiğiniz için çok teşekkür ederim. Biz burada aslında engel dediğimiz engellerin olmadığını göstermek istedik. Yani engeller belki görünüşte var ama biz el ele verip bu engelleri aştık. Sizlerde bir farkındalık oluşturmak istedik. Onlar bizden biri, içimizden. Onları dışlamak bizlerin en büyük hatası. Daha çok hatamız var. Onlarla alay etmek gibi mesela, hatta onlara acımakta bir hata çünkü onlar, bizim onlara acımamızı istemiyor; bizim onları kabullenmemizi istiyorlar. Belki farkında değilsiniz ama acıyarak baktığımızda onlara, zavallı olduklarını ve dışlandıklarını düşünüyorlar. İşte bu hataların farkına varmalı ve onları içimizden biri gibi kucaklamalıyız. İnandığınızda engelleri aşmak kolaydır. Hepimizin az çok bildiği, engeline rağmen büyük başarılar imza atan insanlar vardır. Birkaç örnekle bunları size hatırlatmak isterim. Ludwig Von Beethoven, işitme engelli olmasına rağmen en ünlü bestecilerdendi. Stephen Hawking bedensel engellerine rağmen zeki bir bilim adamı. Helen Keller doğuştan kör ve sağır olmasına rağmen engelleri aşip diğer engellilere yol göstermeye çalışmıştır. Âşık Veysel, görme engelli olmasına rağmen hepimizin çok iyi bildiği bir ozandı. Metin Şentürk de görme engeline rağmen birçok başarıya imza atmıştır. Daha çok örnek var ama bu kadarı yeter galiba. Bu örneklerde gösteriyor ki; engeller aşılmak içindir. Ben ve arkadaşlarım bu gençlere ve çocuklara ulaştığımızda onlar hayattan neredeyse kopmuş durumdaydılar. Biz de kutup yıldızının görevini üstlendik ve onlara hayat yolunu gösterdik, tıpkı kutup yıldızının kaybolan bir insana evin yolunu göstermesi gibi. Bu nedenle etkinliğe “Kutup Yıldızı” adı verildi. Bu uzun konuşmayı sabırla dinlediğiniz için hepinize tekrar teşekkür ederim.

Konuşma bittiğinde alanda uzun süre devam eden bir alkış başladı. Belki konuşma uzun olmuştu ama oradaki insanlar ne kadar anlamlı bir konuşma olduğunu anlamıştı. Herkes, gözlerinde farkında olmanın verdiği parıltıyla durmadan alkışlıyordu. Etkinlik sona erdiğinde Murat, annesi ve babası o deniz kenarına gittiler. Annesi, Murat’ı bankın yanına götürdü ve banka oturdu. Elini, Murat’ın eline koyup ona gülümsedi. Babası, Murat’a yaklaştı ve oğluna sarıldı. Sonra elini Murat’ın saçlarında gezdirdi ve gülümsedi. Eşinin yanına oturdu.

Murat, başını annesinin omzuna koydu ve gülümsedi çünkü kutup yıldızını görmüştü:

-Ben yolumu buldum.

